

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Antonina Surma**

Protokolant : Magdalena Górską

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2015 roku we (...)

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Śródmieścia:

Ewy Bernackiej

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

T. G. (1)

ur. (...) we W.

syna E. i J. z domu I.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w maju 2013 roku we W.w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej przez osobę o danych J. K. (1)udzielił wyżej wymienionemu pomocy w wyłudzeniu w dniu 18 lipca 2013 roku pieniędzy w kwocie 5.000 złotych od P. D. (1)poprzez założenie na swoje dane osobowe firmy P.H. (...)T. G. (1)ul. (...)oraz konta Bankowego w (...)o nr (...), na które pokrzywdzony wpłacił kwotę 5.000 złotych tytułem zadatku na zakup samochodu F. (...)rocznik 2012, który to pojazd pokrzywdzonemu nie został dostarczony i tym samym został wprowadzony w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży pojazdu czym działano na szkodę P. D. (1)

tj. przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego T. G. (1) za winnego zarzuconego jemu czynu, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz P. D. (1) kwoty 2.000 złotych (dwa tysiące złotych);

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152) zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Sygn. akt II K 750/14

UZASADNIENIE

W toku postępowania w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

T. G. (1) postanowił wynająć zajmowane przez siebie mieszkanie nieznanemu mu wcześniej mężczyźnie, który przedstawił się jako J. K. (1).

Najemca, który terminowo uiszczał opłaty związane z najmem szybko zyskał zaufanie T. G. (1).

T. G. (1) nie znał dokładnie źródła utrzymania najemcy. Wiedział, że prowadzi on „swoje interesy”.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 219, 221).

Po kilku miesiącach mężczyzna zaproponował T. G. (1) współpracę, która miała polegać na sprowadzaniu samochodów celem złomowania. W jej ramach poprosił go aby ten założył na siebie działalność gospodarczą i rachunek bankowy, co motywował chęcią uniknięcia zajęć komorniczych.

T. G. (1), który wcześniej zajmował się dorywczo sprowadzaniem pojazdów do złomowania, przystał na propozycję J. K. (1) i założył firmę pod nazwą P.H. (...)ul. (...)oraz konto bankowe w (...) o nr (...). Przekazał mu także kserokopię dowodu osobistego. Ich współpraca pozostała jednak niesformalizowana.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 219, 221, historia rachunku – k. 166).

T. G. (1) miał dostęp do założonego przez siebie rachunku bankowego. Nie kontrolował, jednak jego stanu.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 219).

Z rachunku tego dokonywano wypłat oraz wpływały środki tytułem zaliczek na zakup samochodów.

(Dowód: historia rachunku – k. 166 – 168).

P. D. (1), który był zainteresowany zakupem samochodu marki (...), na portalu (...)znalazł interesującą go ofertę. Celem zakupu pojazdu skontaktował się ze sprzedającym, który zażądał wpłaty zaliczki. Sprzedający na adres mailowy przesłał mu umowę i skan dowodu osobistego na nazwisko T. G. (1).

Dnia 18 lipca 2013r. na rachunek bankowy T. G. (1)w (...)o nr (...), P. D. (1)dokonał wpłaty kwoty 5.000 zł – tytułem zadatku na samochód marki (...)

(Dowód: zeznania świadka P. D. – k. 2 – 4, 220).

Ostatecznie, P. D. (1) nie otrzymał jednak zwrotu pieniędzy ani samochodu, a sprzedający zaprzestał odbierania telefonów.

(Dowód: zeznania świadka P. D. – k. 2 – 4, 220).

Oskarżony T. G. (1) to pięćdziesięcioletni rozwiedziony mężczyzna, ojciec osiemnastoletniej córki.

T. G. (1) uzyskał wykształcenie zawodowe i jest monterem podzespołów RTV.

Oskarżony – zgodnie z własnym oświadczeniem - nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Był, natomiast, wielokrotnie karany sądownie – głównie za czyny przeciwko mieniu, jak i przeciwko bezpieczeństwu w ruchu lądowym, za co wymierzano mu kary bezwzględne, jak i z warunkowym zawieszeniem ich wykonania.

T. G. (1) prawidłowo funkcjonuje w warunkach izolacji więziennej.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 176 – 177, 218, opinia z zakładu karnego – k.

207, KRK – 181)

W toku postępowania w sprawie, oskarżony przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a przed Sądem także składał wyjaśnienia.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie szczerých wyjaśnień oskarżonego (k. 178, 219, 221), w których opisał sposób nawiązania kontaktu z osobą podającą się za J. K. (1), a w konsekwencji też okoliczności podjęcia decyzji o założeniu firmy oraz rachunku bankowego celem udostępnienia ich J. K.. W szczególności oskarżony wyjaśnił, że podczas rozmów z J. K. okazało się, że on sam nie mógł założyć rachunku bankowego z uwagi na zajęcia komornicze. T. G. nie wiedział też dokładnie czym zajmował się do tej pory J. K., o którym powiedział, że prowadzi „swoje interesy”. Jak wskazał, mężczyzna zyskał jego zaufanie, gdyż uiszczał terminowo należności związane z najmem, a ponadto, charakter działalności, którą miał prowadzić J. K. (1) był mu osobiście znany, gdyż w przeszłości również tym się zajmował.

W toku postępowania w sprawie, wykorzystano również obiektywne zeznania pokrzywdzonego – P. D. (1)(k. 2 – 4, 220), który wskazał, że na rachunek bankowy w (...) o nr (...) tytułem zaliczki za interesujący go samochód wpłacił kwotę 5.000 zł. Jak zeznał, na jego adres mailowy sprzedający przesłał mu umowę i skan dowodu osobistego na nazwisko T. G. (1). - Samochodu jednak mu nie dostarczono ani też nie zwrócono wpłaconej zaliczki.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie, posłużono się również informacją (...) (k. 166 – 168), z której wynika charakter operacji dokonywanych na rachunku bankowym założonym przez oskarżonego.

Posłużono się także sporządzoną przez uprawnione podmioty karta karną oskarżonego (k. 181 – 182), wskazującą na jego uprzednią wielokrotną karalność.

Nie wykorzystano, natomiast, informacji portalu (...) – właściciela serwisu ogłoszeniowego (...) (k. 33 – 92), wskazujących jedynie na adres internetowy wystawcy ogłoszeń dotyczących sprzedaży pojazdów – (...), nr telefonu oraz ogólne dane adresowe. - Informacje te nie wskazywały na konkretną osobę wystawiającego, ani też na charakter udziału oskarżonego w tym procederze.

Mając powyższe na względzie, Sąd uznał T. G. (1) za winnego tego, że

w maju 2013 roku we W.w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej przez osobę o danych J. K. (1) udzielił wyżej wymienionemu pomocy w wyłudzeniu w dniu 18 lipca 2013 roku pieniędzy w kwocie 5.000 złotych od P. D. (1) poprzez założenie na swoje dane osobowe firmy P.H. (...) T. G. (1) ul. (...) oraz konta Bankowego w (...) o nr (...), na które pokrzywdzony wpłacił kwotę 5.000 złotych tytułem zadatku na zakup samochodu (...) rocznik 2012, który to pojazd pokrzywdzonemu nie został dostarczony i tym samym został wprowadzony w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży pojazdu czym działano na szkodę P. D. (1).

Jak wynika z relacji T. G. (1), wiedział on, iż założony przez niego rachunek bankowy służyć będzie do działalności, z której osoba podająca się za J. K. (1) osiągać będzie korzyści majątkowe. Oskarżony, zdaniem Sądu, co najmniej zdawał sobie sprawę z tego – przewidywał - że mężczyzna, któremu tej pomocy udzielał może w ten sposób popełnić czyn zabroniony polegający na oszustwie. – Świadczy o tym nie tylko przyznanie oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale też fakt, iż T. G. (1) wiedział, iż J. K. (1) sam nie chce założyć działalności gospodarczej na własne nazwisko z uwagi na zajęcia komornicze, jak też dotychczasowy profil działalności J. K., który – jak wyjaśnił oskarżony - „miał swoje interesy”. – Nie ulega, zatem, wątpliwości, iż T. G. (1), działając w zamiarze ewentualnym, dopuścił się pomocnictwa do przestępstwa oszustwa, (por. Kodeks karny. Komentarz: T. Bojarski, A. Michalska-Warias, J. Piórkowska-Flieger, M. Szwarczyk Maciej), LexisNexis Warszawa 2013r.)

Na okoliczności, zaś dokonywanych wpłat wskazywały zeznania pokrzywdzonego P. D. (1).

W związku z tym stwierdzić trzeba, że T. G. (1) dopuścił się czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Mając powyższe na względzie, oskarżonemu wymierzono kształtująca się w dolnych granicach zagrożenia karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Uznano ją, bowiem, za współmierną do czynu, jakiego się dopuścił, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu, który wyraża się w szczególności w rodzaju naruszonego dobra prawnie chronionego – w tym przypadku mienia, jak i okolicznościach zarzucanego oskarżonemu czynu, do których zaliczyć należy wartość poniesionej przez pokrzywdzonego szkody, oraz postać zamiaru, z jakim działał T. G.. Zwrócono także uwagę na rodzaj formy zjawiskowej czynu, jakiego dopuścił się oskarżony. Nadto, wymierzając przedmiotową sankcję, Sąd wziął pod uwagę wielokrotną karalność oskarżonego – także za przestępstwa przeciwko mieniu, w szczególności zaś, przestępstwa oszustwa.

Stwierdzono również że tak wymierzona kara spełni swoje zadania w sferze prewencji ogólnej – a zatem, w środowisku oskarżonego wytworzy przekonanie o nieuchronnej i sprawiedliwej karze za popełnione przestępstwo, jak również osiągnie swoje cele indywidualnoprewencyjne, czyli przyczyni się do pozytywnych zmian w świadomości oskarżonego, które poskutkują przestrzeganiem porządku prawnego.

Sąd uznał też, iż wobec przyczynienia się T. G. (1) do doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, właściwe będzie zobowiązanie go do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz P. D. (1) kwoty 2.000 zł.

Uwzględniając, natomiast, skomplikowaną sytuację materialną oskarżonego, przebywającego aktualnie w zakładzie karnym, Sąd zwolnił go od kosztów sądowych, w tym od opłaty, uznając, iż ich pokrycie byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe.